

Postanowienie z dnia 19 stycznia 1998 r.

I PZ 54/97

Zasada, że zażalenie do Sądu Najwyższego służy tylko na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające kasację nie jest sprzeczna z Konstytucją RP ani też z art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 1950 r. (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 i 285).

Przewodniczący SSN: Walerian Sanetra (sprawozdawca), Sędziowie SN: Józef Iwulski, Zbigniew Myszka.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 stycznia 1998 r. sprawy z powództwa Roberta B. przeciwko "U.L." Sp. z o.o. w K. o zapłatę, na skutek zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie z dnia 9 czerwca 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d r z u c i ć zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Strona pozwana, "U.L." Sp. z o.o. w K., wniosła zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 czerwca 1997 r. [...], którym Sąd ten odrzucił jej zażalenie na zarządzenie z dnia 10 kwietnia 1997 r. Odrzucając skierowane do Sądu Najwyższego zażalenie na zarządzenie z dnia 10 kwietnia 1997 r. Sąd Apelacyjny stwierdził, że zgodnie z przepisem art. 393¹⁸ KPC zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje tylko na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające kasację i w związku z tym na zasadzie art. 373 KPC w związku z art. 393¹⁸ KPC i art. 397 § 2 KPC zażalenie strony pozwanej odrzucił.

Wnosząc zażalenie na postanowienie z dnia 9 czerwca 1997 r. (o odrzuceniu wcześniejszego zażalenia) strona pozwana podniosła, że Sąd Apelacyjny nieprawid-

łowo zinterpretował przepis art. 393³ KPC, podnosząc nadto, że przyjęcie stanowiska tego Sądu "oznaczałoby złamanie konstytucyjnej zasady II instancji wyrażonej również i w szeregu ustaw, a nadto stanowiłoby naruszenie art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty zawarte w zażaleniu nie są trafne. Treść art. 393¹⁸ KPC jest bowiem jednoznaczna. Zażalenie do Sądu Najwyższego służy bowiem "tylko" na postanowienia sądu drugiej instancji odrzucające kasację. Oznacza to, że zażalenia do Sądu Najwyższego na postanowienia innego rodzaju niż odrzucające kasację stronie nie przysługują. Również zarzut naruszenia konstytucyjnej zasady "II instancji" nie jest słuszny. W myśl bowiem art. 78 Konstytucji każda ze stron ma wprawdzie prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji, ale jednocześnie przewiduje się w nim możliwość wprowadzenia od tej zasady wyjątków. Jeden z takich wyjątków ustanawia właśnie - w sposób pośredni - art. 393¹⁸ KPC. Chybiony jest także zarzut naruszenia art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284), gdyż przepis ten gwarantuje jedynie prawo do sprawiedliwego i publicznego rozpatrzenia sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd (z ograniczeniem do rozstrzygania o prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym albo o zasadności każdego oskarżenia w wytoczonej przeciwko jednostce sprawie), nie ustanawiając zasady obowiązkowości dwuinstancyjności postępowania. Z przepisu tego przy tym wynika, że idzie (jeżeli pominąć sprawy karne) o rozstrzygnięcie o prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym, a nie o każde rozstrzygnięcie (w tym rozstrzygnięcie incydentalne), z jakim mamy do czynienia w toku procesu cywilnego.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.

=====